
ANTONI VIDAL FERRANDO

*LA CIUTAT
DE NINGÚ*

Meteorα

Antoni Vidal Ferrando

La ciutat de ningú

LLEGIR EN CATALÀ
ASSOCIACIÓ D'EDITORIALS INDEPENDENTS

Editorial
Meteorα

La ciutat de ningú

© Antoni Vidal Ferrando, 2016

Reservats tots els drets d'edició per

© Editorial Meteora SL

Gran Via de les Corts Catalanes, 794, ent. 1a

08013 Barcelona

Tel. 93 265 56 54

www.editorialmeteora.cat

contacte@editorialmeteora.com

Primera edició: desembre de 2016

ISBN: 978-84-945428-5-5

Dip. Leg.: B.21903-2016

Disseny i composició de la coberta: © Eduard Serra

Imprès a Liberdúplex, Sant Llorenç d'Hortons

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA, SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL D'AQUESTA OBRA A TRAVÉS DE QUALSEVOL PROCEDIMENT MECÀNIC O ELECTRÒNIC, INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA, LA DIFUSIÓ PER XARXES TELEMÀTIQUES I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'AQUESTA EDICIÓ MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

LA CIUTAT DE NINGÚ

Esta hora no existe, esta ciudad no existe, yo no veo estos álamos...

ANTONIO GAMONEDA

Has dit: «A una altra terra, un altre mar me n'aniré.

Bé hi deu ser, una ciutat millor que aquesta.»

C. P. CAVAFIS

(Traducció de Joan Ferraté)

... car tota ciutat és cenyida per escombraries.

SAINT-JOHN PERSE

(Traducció de Lluís Calderer)

Si conegués cap dona que es trobàs en estat de bona esperança, li regalaria la falda escocesa que vaig dur a la festa d'aniversari. Ja no hi ha peça més noble i majestàtica. Encara que me'n podria desfer en voler. Així tendria una bona excusa per tornar de visita al castell d'Stirling i per comprar-me'n una de nova. Els viatges són balcons, jocs de mans. Em sap greu que tantes agències facin suspensió de pagaments. Jo, aquí, no em trob bé enlloc. A vegades voldria pujar a un arbre i tocar una estrella. Però als arbres, s'hi oculten serps malèvols. Procuraré allunyar-me dels seus ulls insidiosos. Que Déu em deixi místic o amb la llengua balba si no ho faig. No estic en condicions de ser negligent ni magnànim. Els fets em glacen les ales del cor. He de salvar les fotos sense perdre el cantet. Si calgués, ho escriuria amb estalzim o amb tinta de sèpia. Algú m'obre en canal amb un verduc. Ja he perdut el coratge de tornar a ser feliç. M'incomoden els llampecs del vol de les oronelles.

Guanyes una guerra i no et serveix de res. Mallorca, el mateix món, ha tornat aigua pudent. A tot arreu hi ha filisteus i excrements de mula. La pestilència puja fins als santuaris, es barreja amb l'eflavi de les flors, amb el de les bolles de gas. ¿Què en feim, d'aquest desordre, un curs de flauta? Mai no m'hauria cregut que viure en aquesta illa arribàs a ser com viure a l'estranger, pidolant per les boques de metro. Llavors diuen que a Amèrica desapareixen als negres. A mi, m'ho volen enfonsar tot: barca i bolitx. Així és impossible que em despulli o que em concentri. Si els peus em duen cap a una emboscada, ¿com he de reviscolar, de prendre impuls? Fet i fet, m'he quedat sense municions i qui més qui manco se'n renta les mans. Potser em sortiria a compte canviar d'escenari. Cada matí pens rius. Molts corren solts, tumultuosos. Els més abellidors són l'Èufrates i el Tigris.

D'antuvi, ja vénen a fallar els ingredients. Els diaris emmerden, maçolen, manipulen, van a la seva, plens d'imputacions i de faltes d'ortografia. Llavors, per disfressar-ho, parlen de necrològiques, de trivialitats, del comerç just, de telesèries. Ells ben alerta a assumir cap error o a fer-se la més mínima esgarrinxada. ¿Qui no ha estat víctima de qualche titular? M'acabaran amb tants d'improperis. Jo, als injuriosos, als venjatius, els enviaria a Guantánamo. O a convertir els caníbals de la Polinèsia. Fins que s'amunteguin i tirin el verí a doll. Amb gent tarada no es pot anar de miraments. Si els seus haguessin guanyat, el trenta-sis, tots parlaríem rus i saludaríem amb el puny estret. No respectaven cel ni terra. Allà, sòrdids, ferotges, brandint destrals i ganxos. Cansats de fer mèrits per ser socis d'honor de la funerària. Actualment encara tenim aquest bullit i la mateixa

xusma. ¿Com poden ablanir-se o dialogar? D'aquesta manera donen l'espectacle que donen. Jo dic: per poc que poguessin s'apressarien a cremar-me en efigie. Els veig capaços de jugar-s'ho a cara o creu. Una altra tàctica seria eliminar de soca-rel els brolladors. De cada dia s'entela més el croquis del que hem d'assumir. Passes deu pobles sense haver contemplat un garbell ni una murtrera. Tothom s'esbronca, iracund, per qual-sevol nimietat. Decididament, avui no faré gàrgares. Al final, el que triomfa a tot arreu és la impostura. Del pas que anam, l'estiu que ve serà un forn. Va fer bé de partir d'hora mon pare. També se n'hauria pogut dur les fotos.

Així com és la vida i són les profecies, m'hauria d'haver fet membre del cos diplomàtic. Anar a llocs amb museus, emperadrius, alcàssers, cerimònies, uixers amb uniforme i petits ar-xipèlags a resguard dels vendavals. A països amb rars alfabetes, on hauria trobat més amor, segurament acull, pedres blaves i fúlgides que m'haurien salvat del menyspreu. Amb tot, que ningú es pensi que em faran afluir. Primer posaré en pràctica algun altre sistema d'acrobàcies. Veig senyals inequívocs de grans convulsions. Les vaques mufen. Els tords van escalius. L'autoritat ronseja. Pocs funerals són multitudinaris. Ja no queden crancs peluts ni coristes. En Putin és expert en arts marcial. Jo no tenc els cabells color de llimona. El món es mou a base d'embolics i de subtítols. Tot un real quadre clínic. No m'hauria de dur a vegetar en una cadira de rodes. He de ser més sinuós, més astut. Abans que arribi el notari, amb els clients, aniré a ventilar el gabinet. Al vespre, a la tele, fan una pel·lícula del Ku Klux Klan.

¿Com pot ser que, d'ahir a avui, el temps hagi canviat d'aquesta manera? A tort i a dret, els meteoròlegs anunciaven estralls, autèntics incidents peregrins. En aquestes conjuntures no queda més remei que fer provisions de queviures. Si és necessari, també es pot cercar, amb certa fluïdesa i molta de paciència, l'interlocutor més idoni. Una altra alternativa seria actuar com un irresponsable. És clar que no són assumptes tan urgents com el de les roques minerals. Però, especulacions al marge, els pronòstics eren prou intranquil·litzadors. A mi, em feien témer per les roselles. Abans n'hi havia a dojo i ningú no ho agraiïa. Milers de roselles, entre les quals podies esbargir-te a discreció o recuperar l'alè.

No parl d'insipideses. Jo he caigut fulminat pel gruix d'un clar de lluna; he tocat pells teixides com domassos; he estat a Balaguer, lloc de naixença de la reina Constança; he entrevist, m'han malmès, m'he perdut com qui és donat a dida; he tastat, pellerinós, els efectes de l'assilvestrament. Jo he parlat amb la llengua dissecada dels morts; m'he vist capaç de qualsevol renúncia o de purificar-me; només picant de dits, he provocat eclipsis i he fet raucar gripaus. Jo conec dones àvides, autèntiques deesses; conec aiguats i besos, espantaocells que abans eren incendis de pura majestat, el rastre llarg de cendra que deixa la història. Tanmateix, tan sols no em puc fiar ni del meu psiquiatre. Per ser plaent un psiquiatre no ha d'aclaparar els pacients amb indirectes i admonicions.

¿Acabaré la paciència? No és que demani molt. Em bastarien cinc minuts de glòria. Sort del meu moix Spencer. Amb el moix som inseparables. Això no lleva que ara enyori un cadell que

vaig tenir. Els grills li feien pànic. Quan cantaven a cor, confiats, estridents, ell grunyia i remenava la cua. No era per manca de mètode. D'amagat dels majors jo li mostrava els dibuixos dels meus llibres de contes i l'alimentava amb peres ensucrades, coca bamba, xocolata amb llet, colls de quicaraqica i panses de Califòrnia. Quasi sempre m'ho agraïa encalçant papallones pels prats i les riberes amb la seva elegància habitual. Aleshores la terra era de tots i no existia l'amenaça dels restaurants xinesos. El cadell era un regal de la dona de neteja d'un antic convent d'extramurs. Per això no va quedar altre remei que batiar-lo. Li direm Bambi, exclamà alegrement la tia Olga, que no tornava mai de viatge sense dur-me alguna atenció. No eren desplaçaments inútils. En una ocasió va visitar Atenes, on va conèixer el penediment, llocs llegendaris i idíl·lics. La tia Olga tenia una col·lecció de bosses de mà de pell de cocodril i un gipó blanc amb gafets. Únicament se'l posava, perspicaç, en cas d'emergència. Se'l posava, i caminava gronxant les natges i la cabellera amb moviments rumbosos. Com per provocar un estat d'eufòria o un principi de revolució. Estic segur que hauria estat la favorita de qualsevol harem oriental. Jo no em cansava de veure-la jugar a tennis. Va ser la meva musa. No sé d'on li venia aquella obstinada, sorprenent devoció a Santa Maria Magdalena, una de les tres Maries, a la qual Jesús de Nazaret va estimar més que a tots els deixebles junts.

Un moix pot ser tigrat i no passa res. Els cadells, vulguis o no, han de tenir clapes. Tothora m'he inclinat pels blancs i negres o pels blancs i marrons. És un sentiment que em ve de lluny. Un marró que no aguant és el dels nius de falzia, és trist i salivós i no s'avé amb cap requeriment de les bruses de dona,

molt més tàctils i glorioses. En canvi, m'enamora el dels grans de cafè quan els torren amb foc de llenya eixuta a davall una ombrel·la. No fa res si la llenya és de soca de figuera i el cafè és bord com el que bevia la meua àvia. Jo, de les dues àvies, just en vaig conèixer una: la que tenia els ulls com la mar.

¿Quan cessarà aquesta mecànica diabòlica de les fotos? Per prudència, passaré les cortines. Qualcú, qualque jurisperit o qualque agrimensor, em podria observar, amb un binocle, des del carrer o des d'una finestra balconera. De possibilitats, n'hi ha prou per malfiar-se'n. Avui en dia, amb tant de desconcert, qui més qui manco col·lecciona instruments òptics. Jo mateix som un irrecuperable telescopimaníac: fris que arribi la fosca per observar, embadalit, la magnificència dels astres. D'entre tots els planetes del nostre sistema, em qued amb Urà i Neptú, els dos gegants gelats. ¿Hi deu haver trineus? Aquí, així com està el món, el que no desconcerta intimida o neguiteja. Podria ser un malson. Però jo crec que anam cap a un desastre categòric. De segons què, ja no hi ha ni vacunes. Moltes persones voldrien més decència, més ordre. No haver d'embasardir-se en passar pels jardins de s' Hort del Rei o en ballar, a contrallum, un vals vienès. Aniria allà on fos per aconseguir levitar o un contacte físic amb éssers procedents de la perifèria del cosmos. M'hauria agradat tenir una catifa màgica com la del rei Salomó. Jo m'estim més dir-li Sulaymân. Sulaymân solcava el cel a la velocitat del pensament amb la seva catifa de seda verda, mentre queia una pluja fastuosa de pols de meteorit.

No he estat mai un primmirat, però em molesten les accions promptes, unilaterals, de les formigues. El seu rastre demolidor

no menteix: totes entren i surten per les claus del llum. Així no és gens estrany que els conflictes empitjorin o es perpetuïn. Tothom vol ser europeu i ningú de casa seva. L'àvia diria que hi ha mar de fons. Fan falta manaments i un poc de tendresa. Algú que ens recrimini quan compram a l'engròs o ens agafa un sobec. Podria ser un gestor o qualsevol saurí. En conec un que té molts de prosèlits. Llàstima que també tengui aquells aires de mosso d'esquadra. ¿Dec ser un temerari? A mi, que no em sulfurin ni m'estirin la llengua. ¿De debò és fonamental que els prospectes explicatius siguin tan críptics? La salut és un dels dons de l'Esperit Sant.

No hauria d'haver jugat amb foc. ¿Qui em garanteix que les fotos no corren un perill imminent? Podrien acabar a mans d'un agitador o a l'oficina d'objectes perduts. Però m'he de desprendre de pensaments espuris. Ahir, a la matinada, sentien veus. Bròfegues, inclements, baixaven per les parets dobles del dormitori. De sobte amainaven per demanar almoïna. No eren dels inquilins dels pisos de luxe de la finca, tots gent eficaç i amb glamur. Ho puc ben descartar. Com puc descartar que tenguessin res a veure amb cap manicomi o amb cap madrassa. Eren veus cavernoses, quasi al límit de la voracitat. Em sotmetran a tortures d'aquesta mena fins que arribi a dir prou. Per molt que em coaccionin, dispòs de reserves de capital i de certs mecanismes. Si sabés les fites netes, podria vendre els drets de primogenitura. ¿N'hi hauria a bastament? Ells tenen on acudir i dedicació. No hi ha res més còmode que culpar sense proves. Em volen fer servir de rata de laboratori. Hi va haver un temps que això era l'òlimp, i ara ja és un cau de raboses.

Altrament, no em vull acomodar al meu estat anímic. Els nervis donen escasses alegries i evidents trasbalsos. De moment deixaré estar les denúncies. Poc o molt, les denúncies solen crear dependència i el que jo necessit és desconstrucció, entreteniment. És trist dir-ho, en aquestes altures. Sense anar d'allò, podria sucumbir. Les formigues no tenen sacietat i ja són immunes als insecticides. El futur s'eternitza i té els llavis negres. ¿Què passaria si mon pare tornàs d'allà on és? Ell no anava de melindros, i a l'enemic no el convidava a enfilat perles ni a collir maduixes. Quasi era tan alt com el comte Rossi. Ben segur que mon pare no hauria desentonat entre els grans protagonistes del *Far West*. Ho dic així per no parèixer retòric.

Volen tapar de pols les causes de la guerra. Sovint, en somnis, veig espelmes que cremen per les ànimes. Veig espelmes i rostres freturosos a punt de mossegar. Algú que arrastra algú a la rossegueta. El renou esgarrifa i tensa els vasos sanguinis. Els mercaders, atònits, consulten els dietaris. Els pacífics, els caps de colla, els ordes de clausura no s'arrisquen a invocar la protecció celeste. L'escomesa i les bombes no deixen sentir cap màxima, cap tornaveu: ¡bum, bum! Els obscurs soterranis de la Plaça de s'Escola són plens a vessar. La tia Olga duu un vestit vermell escotat a l'esquena. Se'l posa cada cop que ha fet l'amor amb un mossèn. Així pot presumir de llenceria cara. No hi ha ni indicis de corrent elèctric. Les dents de dalt dels agents de vigilància prenen el trot. Però no funciona la telepatia. Sobergs, colèrics, els avions enemics arriben des de tots els vents. Mon pare resta incòlume, beu cassalla a glops vestit de falangista.

Si s'alçàs el llebeig, s'enduria aquesta brutor que ens cau damunt. Necessit protecció, qualque reu, reeixir. Ho he d'apuntar a l'agenda. ¿Fins quin dia hauré de suportar el tuf que desprenen les boques dels propagadors d'improperis? Així vénen les epidèmies i les malalties dels ossos. Hi ha qualcú que me'ls tatua sàdicament amb un ganivet. El meu mestre, que havia estat alferes provisional, en tenia un que acabava en punta. Adesiara el llançava a l'aire amb gran precisió i l'aturava amb els bíceps. Els bíceps del meu mestre eren més durs que la punta d'acer del ganivet, més vertiginosos. Cada record té la seva gruixa i té els seus silencis, que s'expandeixen com ombres caòtiques. A vegades just són pedaços bruts.

¿Què diria l'àvia Mònica? Ara mateix no tenc aigua del Carme. De poc ençà comet els errors en cadena. No tenc aigua del Carme i, des que m'he aixecat, hi ha estones que el cap em dóna voltes. Realment no veig a què m'he d'atendre. ¿On puc anar amb el llatí del Seminari? Aprens llatí i, tanmateix, pul-lules com un indocumentat. Podria tirar perfectament els estris de cuina: no tast la carn ni el peix, des que vaig tenir aquell avís, amb irritants episodis amnèsics. El formatge tampoc no ha tornat a entrar dins ca nostra a pesar de les vegades que ha fet calabruix i que he vist corbs marins. ¿He d'extremar més les precaucions? Com a mínim, desterrar els espinacs i les olives farcides. Encara que si m'acorralen, no quedaré mans fentes. Ho dic ben fort: canviaria aquest model de vida pel dels inuits de les tundres o pel de les tribus germàniques.

La setmana que ve, en haver anat a noces, començaré a menjar sense sal. La sal conserva. Però, a la llarga, actua com un espasí.

Menjaré sense sal i, si la maniobra no és prou definitiva, en comptes d'amollar un eixabuc o de posar-me manegots, recorreré a l'espiritisme, als efectes pràctics de la hipnosi o a l'art mil·lenari, cerimoniós, de l'acupuntura. Això, i no descuidar les infusions. Les millors han de tenir densitat i han de tenir valeriana. ¿Me'n sortiré? No hi ha res més efectiu que la ira. En canvi, a mi, m'agraden els jardins i les góndoles.

No queda altre remei que posar-se a dieta. Però estar a dieta és com viure a l'exili o en un camp de concentració. Per després morir-te estúpida d'una crisi cardíaca o d'un accident aeri. Estic pensant amb James Horner. *Titanic* no seria *Titanic* sense la seva música. Només men enveja dels que tenen salut i es llancen a practicar la disbauxa o la mol·lície. Per paga no suport els hospitals. El psiquiatre diu que tenc al·lèrgia a les infermeres. No és pel que ell s'empatolla. Allò de mon pare és pura mentida. Si les tenc al·lèrgia, és per altres raons. Les infermeres t'escometen amb una pila de preguntes, ben aviat es lamenten, esgarronen, potinegen, i tu els has de contar els teus secrets. Jo m'hi esforç endebades. Llavors elles s'enerven quan em veuen tan rígid. La veritat és que no em duen enlloc els meus embolics simptomàtics. Els vaig notar per primer cop el dia que, a la sortida de l'aeroport de Tunis, uns desaprofissats em varen robar la cartera: papers, dòlars, condons. Per bé que ells hi anaven per les fotos de mon pare. Tunis té misteri i aquests entrebancs. No és tan senzill canviar de continent. Amb freqüència duu problemes sanitaris. Una altra cosa és canviar de domicili. Em sentiria més segur a la casa pairal de la vila. Passa que, per habitar-la, he de fer referir les parets mestres i restaurar el joc de finestres del frontis. D'altra

banda, un home sense una bona dosi de defici és com una bassa sense granotes.

Si hi ha res urgent és endurir lleis. No es tracta únicament d'insistir en les prohibicions dels bans municipals. D'eliminar els xiringuitos, els concerts de soul, els picaportes, els camps de tir, la caça furtiva o segons quins excessos pirotècnics. En èpoques convulses el que és aconsellable és agafar la paella pel mànec i evitar sorpreses o escabrositats. Tampoc no és tan difícil: els astronautes, les estrelles marines, les nombroses famílies de cocodrils, un munt de subespècies exòtiques no tenen la síndrome de Down, molts que anaven bojós pel bordeus han descobert el borgonya, avui havia de ploure torrencialment i qualsevol pot sortir a comprar un pèndol o llançar-se des d'una timba. Fins i tot ser protagonista d'una abducció. Pel que fa als problemes de trànsit, jo mateix podria trencar el protocol en voler. Per això dic: la qüestió és aquesta i no passar per malla. Tenc entès que Albert Einstein també era vegetarià.

No em tornaré a tenyir els cabells. Te tenyeixes, i les puntes es cremen. Així, doncs, hauré de cercar alternatives. Ara tothom es tatua. Jo preferesc altres abillaments. Si m'ho proposàs, podria fer el Camí de Sant Jaume. O quelcom més genuí, vés a saber. Vendrà un instant que abandonaré aquesta ciutat infesta i em dedicaré a criar búfals. Almanco els deixaré vint quarterades de pastura i els consagraré la majoria de les hores d'esbarjo. Són animals polígams i d'una gran, proverbial, noblesa. Els búfals no tenen tant de gep com els bisons. Domesticar-los ha estat un dels avanços més prodigiosos que ens han legat els darrers segles. Però, a mi, dels búfals, just m'interessen els components

lírics. També la pau discreta, tàctil, que et proporcionen. Tot un prodigi quan es té el seu volum.

Vivim una era d'avanços tecnològics. Quan esclatà la guerra ningú no hauria dit que els búfals arribassin a ser tan cotitzats, tan rendibles. Un bon búfal no és incompatible amb els moixos ni amb els canaris, no confon ni cendreja, i amb freqüència resulta una autèntica inversió espiritual. Encara que no n'hi ha prou. L'amor per aquests enormes herbívors no l'han d'haver de pagar els innocents. ¿Què feim amb els falsaris, amb els complots, amb els lladronicis, amb els imams, amb els manters, amb l'excés de càrrecs, amb els separatistes, amb l'aluminosi, amb certs redactors, amb la manca de censura, amb els que timbalegen, amb els que tenen ferro a l'ànima? A la nostra època, no li sobren els herois. Ara llegesc una biografia de Gary Cooper. Bona part dels desastres que passen varen començar amb la decadència dels estudis de Hollywood. Mon pare se semblava a Orson Welles. Sobretot quan no duia bigoti.

Amb aquesta quietud de l'aire fan goig les llimoneres. Per no esmentar la moda unisex i els lloros blaus marins. Un lloro adult s'enravenxina si el fan fer de mascota. Al capdavant, no deixes de moure't dins cercles viciosos. Arribarà que no podrem dir persona a una persona o no podrem dir pirata a un pirata. Jo encara he conegut el marquès de Roquefort i de Santa Gertrudis, Déu el tengui a la Glòria. Ell tampoc no volia tractes amb els russos. Havia nascut dins una goleta que acabà anant i venint de les costes del nord d'Àfrica. Una goleta alterosa i ben dotada d'artilleria, ja que, al seu moment, disposava, de quatre canons. Els avis del marquès, arribistes, l'havien dedicada al tràfec d'esclaus. En

una època, foren vertaders reis de les aigües turqueses, capcioses, del Carib. Així varen conèixer el prestigi i l'opulència. No he pogut aclarir si el nét se'n sentia orgullós o culpable. En realitat el nét no havia fet res a ningú. Tant si es treia un escarràs com si regava les colocàsies, no solia canviar l'expressió. Tot i això, una cosa és segura: ser tan longeu no el va salvar de la calvície ni d'haver d'enviar les seves bèsties a l'abeurador públic.

Deu fer dues setmanes que no vaig a esperar el tren. ¿Per això vaig estudiar tres cursos de teologia? Les estacions de tren no aclaparen, no inquieten com els aeroports de segon quins països. Els trens tenen solera i tenen musculatura. Afavoreixen les afeccions, digui el que digui el psiquiatre. M'agrada quan me mira de reüll aquell revisor nou d'Alacant, el dels aires de cançonetista i les parpelles atzabeges. Té tota la pinta de conèixer la numeració romana i de tenir bona veu. Jo, en un dels meus rars somnis, el vaig veure que em venia a tocar a la porta de la cambra de bany, bellament vestit de guerrer zulu. Però si era un veritable guerrer, ¿què feia amb un ram de poncelles? Ho reconec: no som un home mundà ni afectuós. La soledat és com un pou amb l'aigua negra.

No és el mateix un sol tebi que un sol que rutila. Ocorre poques vegades, a primeres hores. Amb un sol així, tan directe, tan regalat, les cireres maduren, les cols tornen més verdes, els ferrerics s'espluguen les ales, els infants fan nedar barques de paper dins cossis, i tothom voldria tenir amants i la veu de tenor. A Mart deu fer aquest sol amb més freqüència. Mart és prou avinent. Abans que acabi el segle s'hi podrà viatjar sense passaport. Els viatges requereixen escassa coreografia. Pel setembre, en tornar

a Nàpols, per assistir a la liquació miraculosa de la sang de Sant Genar, també he de visitar la tomba d'Enrico Caruso. A Enrico Caruso, el va sorprendre el famós terratrèmol de San Francisco. Les carreres estel·lars proporcionen alguns ensurts, baldament siguin tan temptadores.

Mon pare no es privava de dir que la millor música, la fan les monedes quan dringuen. Ell no era sentimental ni gaire fi d'orella. Tots el vèiem capaç de confondre els xiulets de les sirenes d'alarma o de l'aparell de l'esmolador amb el cant dels sebellins. Però, abans d'anar a cercar més històries, aturaré l'aigua del grifó. Torna a sortir color de xocolata, cosa que ja contempli recelós. Jo dic: qualcú vol moure abelles amb la propietat privada. Per bé que ara no em convé acoquinar-me ni anar amb les ombres mortes. Si pens paranyes o cementeris indis o solos de saxofon tendré diarrea. Aleshores podria acabar malament. Diuen que, a la pobra Marilyn Monroe, varen emmetzinar-la. No em ve de nou. Feia estona que els serveis secrets li tenien mania.

Tot i que Marilyn, igual que jo, no havia estat mai a Petrograd. Segurament per por de les turbes. El russos són proclius als actes de linxament. Ben mirat, ja no hi ha lloc segur. Sé d'un antiquari al qual emmetzinaran amb figues martiniques. ¿He de desafinar o preocupar-me? Molts de subjectes tornen a esmolar els matxets. Són tan nombrosos com la sorra del mar, que no es mesura ni es compta. Amb mi, no els serà fàcil. Tenc peresa i punts febles. El que no saben és que també tenc el meu geni i els meus recursos. No em deixaré escorxar com un anyell mansoi. Hi vénen per les fotos i s'enduran un disgust. ¿Per què no cerquen les dels pilots dels Tupolev SB, les

dels criminals de Paracuellos o les dels fanàtics que anaven a incendiar les esglésies? Amb un poc més ens haurien fet desaparèixer del mapa.

Ara, en secret, ho tornen a intentar. Jo dic: duim mal rumb. Com enyor aquells dies que les persones s'empolainaven, menjaven crispells, sortien a la fresca, no apuntaven amb el dit, celebraven els prodigis, respectaven els avis, tenien un hortet, anaven en bicicleta, visitaven els malalts, resaven en família, pastaven cada setmana, s'enviaven records o paners de codonys i, en passar per davant un lloc sant, es treien el barret. Aleshores em posava molt calent només de veure els genolls a la tia Olga. També feia un fred furibund. He vist circular borratxos, mules, contrabandistes, entre els efectes contundents de les pedres de glaç. Quan fa fred les dones no frissen de maquillar-se i rarament perden la compostura. Les dones s'esllavissen en tenir el vent d'esquena o la menstruació. Estaria bé que, algun cop en la vida, els homes fossin dones i les dones homes. O que el lleó menjàs palla com el bou. També estaria bé poder morir-se a recer d'una magnòlia i sense moure ni un múscul. Perquè de morir, no ens en podem escapar. Si no fos cert, el nostre destí consistiria a ser animals prehistòrics.

Tot té la importància que se li dona. A mi, em treuen de polleguera els escolans que canten de falset. Solen estar tocats de manies i solen tenir un oncle avi a Veneçuela o una cosina sordmuda. Molts també tenen el vici de fer la traveta. Ser escolà no és un gran privilegi com levitar o com veure aterrar un plat volador. Ni és incompatible amb ser ateu, malfeiner o contumaç jugador de cartes. Segons mon pare, el capellà Binimelis,

a més d'un honorable llatinista, era una autoritat regional de l'escambrí i de les partides de tuti. També tenia un moix. Fidel a l'ortodòxia, va presidir vint-i-cinc anys la confraria de la Soledat de la Verge. Ara ja és una figura llegendària. Sembla que quan sentia tocar l'himne nacional amb l'orgue barroc de l'església, de tot d'una, adoptava un posat sentenciós. Després començava a esbufegar, fins que acotava el cap com un arbre retut. Tots sabien que, a continuació, li queia lentament alguna llàgrima d'aquells ulls verds botella que li botien de les conques. El capellà Binimelis, com el General Goded, de jove, havia anat voluntari a la guerra del Rif. Però res no prova que fos còmplice dels llançaments de bombes de gas mostassa ni que beneís amb vehemència els legionaris.

Per cert, no sé per quin motiu han d'haver tret el cant gregorià de la litúrgia. Així s'explica la manca de seminaristes i el flagrant declivi dels sentiments patriòtics. Avui mateix, un al·leluia seria el més escaient per celebrar aquest esplendor de finals de primavera. Perquè el que cau del cel és una deliciosa pluja de raigs d'or, i la mar gran ni batega. La mar pot ser més díscola, més abassegadora, de proposar-s'ho. El sol és diferent. Els egipcis es creien que el sol va néixer dins l'aigua. ¿Realment no hi devia haver qualche erudit, qualche eminència de faraó que ho posàs en dubte? Al capdavall, tens el que tens, per voltes que hi donis. Jo ja fa estona que no em refii de res. No ho dic pels lladres ni pels libels dels periodistes, sinó per la ineptitud dels meteoròlegs.

Però el que s'usa és armar batibulls. Aviat hi començarà a haver insolents que deixaran escombralls de plàstics dins l'arena o

predicaran en públic la gihad. De poc ençà s'ha posat de moda aquesta manca de virtuosisme. A Manxúria o a l'illa de Bali, tan estratègica, tan paradisiaca, deuen ocórrer fenòmens d'aquesta mena. El món ja no està per refinaments. Encara que jo mai no diria floriran d'amor les penyes grises. O rere els niguls a les portes truquen d'un roig encès roselles netes, tal com va escriure un amic poeta que va morir jove. Segons com, sembla que em crida, des del més enllà. La poesia sempre ha estat un risc, un tret de rifle. I, si no, que ho demanin als bidells de la Reial Acadèmia.

No em trec del cap la guerra nostra ni el bombardejos ¿Com és que, a la vila, el ple del consistori va ordenar que pintassin les bombetes dels carrers de colors mats? A posta, els veïns, alts i baixos, rics i pobres, quedaren en evident desavantatge. No varen desertar ni s'abelliren. Sentien bramar de prop els avions, i a penes comptaven amb reserves de sulfat de ferro. La solució idònia hauria estat aprofitar els coneixements tècnics de les tiradores de cartes. Amb tanta fosca, amb tanta imprecisió, amb tant de malleig, les donzelles no poden estar encintes. Ni, infidels, àvides, saltar a bord d'un llaüt. La consigna consistia a oscil·lar sense ruboritzar-se. No eren hores d'una mala praxi ni de condescendir. Al final, llambrejaven les veus, s'enlairaven com llengües de foc. Això era un mes abans de la destrucció de la Sala Capitular del monestir de Sant Jeroni, conten. De l'ensurt, hagueren de prestar auxilis especials a la Mare Superiora.

Hauria de beure amb més freqüència. Especialment en dejú. Endemés d'eliminar les sals d'urat, l'aigua millora la flexibilitat de l'espinada i dels cartílags. Molts no hi creuen, però l'aigua, ben administrada, pot curar, fins i tot, els ulls de poll.

Mentrestant faig giragonses i poca fressa. Quan t'ensumen o et salmodien no et queda altre remei. Tot sigui per les fotos. ¿N'arribaré a sortir sense haver de fer figa o de penedir-me'n? Em pos deficiós cada cop que m'entren aquests escrúpols. Potser perquè ja no tenc part sana, ben igual que no tenc inclinacions d'anacoreta. O perquè em comport com un col·leccionista de miniatures. Com un milanès que mira ploure com si visqués a Sicília. ¿Que en trec, d'escoltar Wagner a les deu i mitja mentre enyor la meva infantesa? En aquell temps, en tota Mallorca, ningú no es deia Sònia ni Baudili. Ara pocs ho valoren. No em ve de nou. D'aquesta manera degué començar la República. Passa que jo, en venir aquestes hores, just faig maldestres meditacions sobre el Yin i el Yang.

Del que no he de descuidar-me és de treure l'enginy. Començaré per pelar dues pomes. Tot i que no és una raó matemàtica, s'ha fet hora de prendre les píndoles. De prendre les píndoles i d'anar de ventre. Si ho aconseguisc, acte seguit, d'una embranzida, entraré al menjador i em posaré a girar mobles. La qüestió és trobar un lloc segur per a les culleres i els rosaris de plata. Podria tractar-se d'un excés de disposició o d'un desig grotesc. Però del que es tracta és de salvar el capteniment al preu que sigui. Si no tengués mà esquerra, m'esbufegaria. Diuen que a Mart no planxen les camises, que no coneixen la milana ni el cap d'olla. Estoics, flemàtics, els seus habitants tan sols no hi paren esment. Poden passar un any sencer sense menjar ni beure ni calar palangres.

El psiquiatre té raó en aquest punt. He d'expressar-me amb més contundència. Tal vegada em fa falta disciplina. Disciplina o

refer l'itinerari íntim. De primer antuvi, he d'aprendre a dilatar l'espai. Mai no acabes de saber si et surt més a compte pensar estels que pensar pumes. El que més m'atreu dels estels és que són simètrics i bons de pintar. Jo, a l'escola, en pintava amb l'estilogràfica. Els estels em recorden els ulls de la tia Olga. Diuen que l'univers és infinit. Almanco és descomunal i no hi manca res, ni el mal ni el bé ni cap magnitud. ¿Deu existir una fórmula per abastar-lo de debò sense tenir remordiments o una limusina? N'hi ha d'haver qualcuna, i no crec que consisteixi a omplir-se la boca de greuges. Però no dormiré a pler fins que arribi a ser el protagonista d'un avistament o d'una abducció. Al cap i a la fi, no hi ha ningú que se senti indefens davant una mare biològica. La meva era de l'any denou. Ara que ho dic, ja en fa més de cinquanta que varen matar en Kennedy.

Allà on vaig me'n duc els meus estigmes. Deuen ser efectes dels perfils biogràfics de cada individu. ¿Què en trec, d'emfatitzar, de prevenir, de guardar les tradicions o de voler insonoritzar l'observatori? Ells m'espïen d'una manera impúdica. L'objectiu és inequívoc: seguir amb els lladrocinis i no donar-me treva. Darrerament actuen sense gens de noblesa. ¿Qui els deu dur la comptabilitat? O mir d'espavilar-me i de traçar un pla sistemàtic d'acció o, en voler, ja no hi haurà remei. Es tracta de moure's amb gran ímpetu i de tirar l'aranya. Voldria dur galons, ser un dandi, un conegut rècordman o cinturó negre de judo. Tot el que feim en defensa pròpia no arriba ni a pecat venial. Mentrestant, aquesta terra nostra ja s'assembla a un niu de puputs. Prest les hienes viuran en els seus castells.